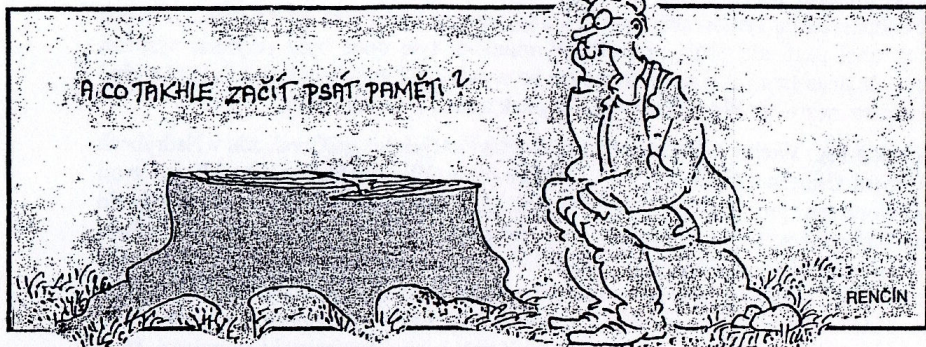
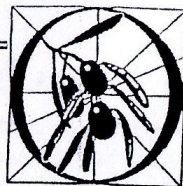

OLI - SLOVA

Rodový zpravodaj Oliberiusů / Oliveriusů

Ročník 17, číslo 34

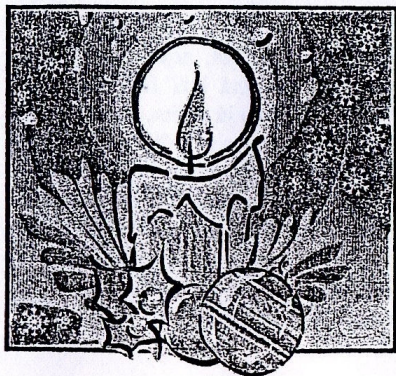
Málé Kyšice, 10. prosince 2006

Vážení a milí čtenáři našeho rodového listu,

dovoluji si vám, vašim manželkám - manželům, dětem, vnukům, prostě všem vašim blízkým, popřát radostné a veselé prožití letošních vánočních svátků a především vám všem v Novém roce – v roce 2007 přeji hodně zdraví, štěstí a také pohodu do vašich domovů!

Před sedmi lety jsem v předvečer Vánoc dostal dopis od pana Williama Kerinse z Lemontu, z amerického státu Illinois, se kterým se znám, jak už konečně někteří z vás vědí, díky jeho prapředkovi Janu A. Oliveriusovi, významnému českému novináři 19. století. A ten Williamův dopis začínal tak hezky: „*Mír a láska začínají prostou vlídností a radostné poselství celému světu se rodí v každém jednotlivém srdci a odtud proniká do širokého okolí.*“ Snažme se proto, aby i v této naší uspěchané době jsme nejen v první den roku vyjadřovali mír, lásku i radost, ale ty aby nás provázely každý den stálou přívětivostí vůči všem kolem nás!

Ten dopis jsem tak důkladně uschoval, proto Vás s tímto přáním mohu seznámit až po dlouhých sedmi letech. I tak mi moji nepořádnost odpusťte a přejme si, aby ty mezilidské vztahy mezi námi – lidmi – neskončily vždy jen na bodu mrazu!

A vy – Oliberiusové a Oliveriusové, buďte vždy takoví, jaké vás poznávám při náhodných návštěvách ve vašich domovech – vlídní, dobrosrdeční a také uctíví k těm, kteří tu byli před námi! Váš

Miroslav Kerinse

ZASTAVENÍ V NADRYBECH

Za posledních třináct let, co jsem začal rodokmen zpracovávat v trochu větším měřítku a co jsem začal navštěvovat jak Oliveriusy, tak v posledních dvou letech i Oliberiusy, jsem objevil několik velmi hezkých míst, která dokáží chytit člověka za srdce. Navštívil jsem Terešov a v jeho sousedství Třebnušku; v poklidu dvě žijící vesnice na konci (nebo na začátku?) Křivoklátských lesů. Asi třikrát nebo čtyřikrát cílem mé cesty se stala kolébka našeho rodu – Dolní Hradiště, malebná víska nad divokou řekou Střelou. A, bohužel až po vydání naší rodové knihy, jsem se vydal také do Nadryb. Do všech jmenovaných obcí jsem ale přijel „pozdě“. V minulosti tyto obce byly jakýmisi výspami našeho rodu, ale dnes tam již o naše jmenovce nezavadíte. Ti staří vymřeli, mladí převážně odešli za prací do měst – do Plzně, Prahy aj. Ne jinak tomu je v Nadrybech.

Genealog Ing. Václav Oliverius na začátku čtyřicátých let zjišťoval, zda v Nadrybech nositelé příjmení Oliberius žijí a do své „Kroniky rodu Oliveriusů“, kterou vedl pro svoji potřebu (a v opisech pro potřeby svých bratrů Ing. Františka a Jaroslava) pod heslo „Nadrybští Oliberiusové“ poznamenal: „V Nadrybech v okrese plzeňském jest podle sdělení obecního kronikáře Václava Oliberiusa dosud 10 rodin tohoto jména. Protože obec zůstala od počátku v jedné farnosti, podrželo si jméno svůj tvar z druhé polovice XVIII. století (Oliberius). Také v okolí je prý mnoho rodin toho jména, např. v Dolanech a v Hromnicích. Pokládají se za nejstarší obyvatele obce a přičítají svůj původ francouzskému zajatci, který zde byl prý kdysi usazen plasským klášterem jako rybák a převozník. Víme již, že na této pověsti není ani trochu pravdy.“ Tolik ze zápisu Ing. Václava Oliveriusa.

Já, při zpracovávání podkladů pro napsání naší knihy „Genus unum sumus“ jsem se v prvním čtvrtletí roku 2005 také s obdobným dotazem obrátil na nadrybského kronikáře pana Václava Chudáčka, který mi ve svém dopise potvrdil, že „ještě po II. světové válce žilo v obci Nadryby 8 rodin s příjmením Oliberius. Postupem času však staří vymřeli a jejich děti se rozběhly do světa. Poslední Oliberius zemřel před asi 10 lety, byl nar. 1911. V současné době příjmení Oliberius v naší obci již není.“

Když jsem vzpomínanou knihu dopsal a ta spatřila světlo světa, jeden výtisk jsem si dovolil zaslat na obecní úřad do Nadryb s návrhem, aby byl založen do dokumentace k obecní kronice (viz naše rodová větev Nadrybská). Starosta obce pan Rudolf Novotný nejen, že mi napsal milý dopis, kdy mi oznámil, že i jeho paní manželka je z našeho rodu, ale zároveň si objednal další výtisky knihy pro ty nadrybské občany, kteří se dnes sice již jmenují jinak, ale mezi předky jim figurují Oliberiusové. Celkem jsem byl v Nadrybech třikrát, z toho jednou na návštěvě obecního úřadu, kde mi dnešní Nadrybští upřesnili další a další Oliberiusy, které měli ještě zaneseny ve svých pamětech. (Snad i tyto v Nadrybech zjištěné jmenovce „někdy“ dopracují do úspěšného konce a přidaří je tak do rodokmenu?!)

A vy, čtenáři našeho listu, až někdy pojedete z Plzně do Rakovníka, zajděte si trochu! Jeďte při levém břehu Berounky a odbočte do obce Nadryby, která leží 12 km severovýchodně od Plzně. Silnice v obci končí, i když pod obcí mají přívoz, a já věřím, že té zajišťky nebudete litovat. Obec má ve svém středu rozlehlou náves s upraveným rybníčkem a kaplí, která je zasvěcena sv. Antonínovi. Ta pochází z roku 1865 a vyznačuje se obdélnou lodí k níž přiléhá zděná barokní zvonice z roku 1725 s vyduťtými stěnami. Pravděpodobně hned při jejím dokončení byl do kopule věžičky vložen zápis, ve kterém je také jmenován Petr Holiberius, rybák se ženou Dorotou Mackovou a jejich pět dětí. Zástavbu vsi tvoří řada zemědělských usedlostí, vystavěných vesměs v 19. a na počátku 20. století. Dochováno množství klenutých zděných bran. K nejvýznamnějším zdejšími lidovým stavbám patří usedlost č. 6 s roubenou obytnou částí a brána u domu s číslem 5,

Jinak **Nadryby** jsou vsí raně feudálního původu. Připomínají se již v roce 1216. Na sklonku 14. století byly v majetku rokycanského proboštví. Roku 1498 ves byla spolu s Rokycany přislušná k arcibiskupství pražskému. Po roce 1623 konfiskací Nadryby připadly k plaskému panství (cisterciáci), ke kterému náležely, ale již pod jinou vrchností, až do konce feudalismu. V dnešní obci s vlastní samosprávou žije přibližně necelých sto obyvatel. (m.o.)

DODATEČNĚ ZJIŠTĚNO

Díky našemu čtenáři až z daleké Austrálie – **Miroslavu Oliveriusovi** se podařilo zjistit několik doplňujících údajů o našich jmenovcích v USA. V knize **Genus unum sumus** proto doporučujeme doplnit údaje, které nebyly před jejím vydáním známy:

k pojednání na str. 218-219 u Dolores Anne Oliverius (+ Tabule 21 na str. 152)

Dolores A. Oliverius (provdaná Belan) zemřela dne 29.4. 2002 ve svém domě ve Watsonville (Kalifornie). Z nekrologu zveřejněném k oznámení o jejím úmrtí dále vyplývá, že ve Watsonville vystudovala gymnázium (1937), v San Jose universitu (1941). Povoláním byla učitelkou matematiky. Dále byla členkou různých asociací a spolků: Kalifornské učitelské asociace, Asociace penzionovaných kalifornských učitelů, Asociace Santa Cruz Ostomy, Ženského klubu RAPP SIGMA, členkou Řádu východní hvězdy (60 let) a v Presbyteriánském kostele (od r. 1929). V Kalifornii žijí s rodinami její dvě děti – syn Greg Belan a dcera Sharon Roddick.

k pojednání na str. 95 u Josef (Joseph) Oliverius (+ Tabule 39 na str. 254)

Florence G. Oliverius, dcera Josefa a Emmy, roz. Kraisinger, narozená 21.5. 1914 v Timkem, zemřela 23.11. 1999 v La Crosse (Kansas). Byla od 15.4. 1941 provdána za Lestera Dirke (+15. 4. 1987).

k pojednání na str. 109 u Frank A. Oliverius (+ Tabule 32 na str. 163)

Frank A. Oliverius, nar. 25.12. 1899 v Barton County, zemřel 25.4. 1979. Druhá manželka se jmenovala **Opal May**, roz. Smith. Frankův syn z prvního manželství **Maynard Dane Oliverius** se měl narodit v roce 1926 (nebo 1928 ?) a zemřel ve Wichita (Kansas) dne 26. 10. 2004. (aus)

INFORMACE RŮZNORODĚ

Ta kráska, tedy slečna na fotografii, pochází z Brazílie. Když jsem si přečetl její příjmení, tak jsem zaplesal. Už jsem se viděl, jak za ní letím do Ria, abych vám ji také zařadil do rodokmenu. Jenže zasáhla manželka; ta má silnější brýle, proto mě, bohužel, vyvedla z omylu. V deníku Právo napsali, že **Raica Oliveirová**, přítelkyně brazilského fotbalisty **Ronaldi** pózovala ve spodním prádle s fotbalovými motivy na módní přehlídce v Mnichově před MS v kopané. A tak místo letenky si prý mám jít raději koupit silnější brýle. (m.o.)

*** **ROZHLASOVÉ VYSÍLÁNÍ.** Byl jsem uhnán (a přesvědčen) redaktorkou Českého rozhlasu Lidou Vondrákovou, a tak jsem nejen o minulosti našeho rodu, ale i o vydané knize „Genus unum sumus“ živě rozmouval s redaktorem Patrikem Rozehnalem na vlnách regionálního vysílání pro Středočeský kraj Českého rozhlasu. Stalo se tak 24. července 2006 ve vysílacím studiu ČR v Praze 8.

*** **RODOVÁ KNIHA.** V uvedený den – 24. 7. t.r. – mi také spadl kámen ze srdce: V Praze 7 jsem vydatelství Dr. Ženky uhradil zbytek dluhu, který jsem u něj měl z důvodu nedoplatené faktury za tisk naší rodové knihy. Z uvedeného důvodu mohu všem případným zájemcům ze zbylých zásob (cca 40 kusů) nabídnout knihu o minulosti i přítomnosti nositelů příjmení Oliberius / Oliverius za *sníženou cenu 22,- Kč* (tj. 200,- Kč kniha, 22,- Kč poštovné). Stačí napsat na níže uvedenou adresu nebo večer po 19.00 hodině zatelefonovat na tel. číslo 312699595. Dr. Ženkovi děkuji za pochopení a především za posečkání. Nebytí tohoto jeho přístupu, tak by asi kniha nebyla vydána.

*** **ZAPOMENUTÁ VÝROČÍ.** *Dne 22. května 1656, před **350 lety**, se v Dolním Hradišti v rodině Pavla Myslivce narodila dvojčata – chlapi **Pavel** a **Petr**, zakladatelé dvou základních rodových větví našeho rodu. *V letošním roce by se **100 let** dožili: dne 9. ledna terešovský rodák **Jaroslav Oliverius**, který žil a dne 5.12. 1990 zemřel v Bechyni, dne 19. dubna paní **Barbora Oliveriusová**, roz. Dobrá, která žila a dne 19.7. 1969 zemřela ve Švermově-Motyčíně, dne 22. srpna paní **Marie Heklová**, roz. Oliveriusová, která se narodila v Krakově (o. Rakovník), žila v Panošim Újezdě, zemřela 14. 5. 1996 a dne 13. října **Julie Tůmová**, roz. Oliveriusová, která žila a zemřela dne 4. 6. 1953 ve Švermově-Hnidousích. *Dne 1. února 1916, před **90 lety**, měl být za vlastizradu c.k. Rakouska-Uherska popraven ruský legionář **František Oliverius**, rodák z Radnic (*7.12. 1893). *Dne 29. listopadu t.r. uplynulo **50 let** od úmrtí **Anny Oliveriusové**, roz. Holečkové ze Švermova-Motyčína, která byla rodačkou ze Dříně u Kladna (*15.3. 1875). (m.o.)

DODATEČNĚ BLAHOPŘEJEME

Ve druhé polovině roku 2006 svá „kulatá výročí“ oslavili jubilanti:

80 let dne 27.7. paní **PHMr. Eva Papežová**, roz. Oliveriusová z Prahy-Strašnice,

70 let dne 17.7. pan **František Oliverius** z Kladna-Rozdělova a dne 13.8. pan **Jaroslav Oliverius** z Bechyně,

60 let dne 11.7. paní **Marie Oliveriusová**, roz. Lorencová z Plzně, dne 23.7. paní **Kristýna Oliveriusová**, roz. Čečková z Vochova, dne 26.8. paní **Marie Kosiková**, roz. Oliveriusová z Nebřezin a dne 24.11. pan **Vlastimil Oliverius** z Plzně,

50 let dne 6.7. paní **Helena Koterová**, roz. Oliveriusová ze Služské rod. větve a dne 28.8. pan **Petr Oliverius** z Kozojedské rod. větve,

40 let dne 11.9. paní **Petra Tauberová**, roz. Oliberiusová z Chrástecké rod. větve,

30 let dne 22.10. paní **Ing. Eva Bozděchová**, roz. Oliveriusová z Nýřan,

10 let dne 19.7. **Robert Oliverius** z Dobříše.

Všem jubilantům dodatečně blahopřejeme s přáním hodně štěstí a zdraví do dalších let!

Omlouvám se za případné nepřesnosti. Údaje byly převzaty z rodové knihy, ale ne ve všech případech jsou mi známa např. místa trvalého pobytu, proto je nahrazuji určením „rodová větev“. Zároveň, jako v případě Radka Oliberiusa (*1976) a Moniky Markové, roz. Oliveriusové (*1966), mi nejsou známa přesná data jejich narození. I tak dodatečná gratulace patří i jim! Budu rád, když mi i nadále, tak jako to někteří z vás činí, průběžně dle vlastního zvažení napíšete, zda ve vaší rodině došlo k nějaké změně – ať radostné (narození, svatba) nebo i ke smutné (úmrtí). I touto cestou mohu rodokmen Oliberiusů / Oliveriusů zdokonalit a prostřednictvím OLI SLOV změny sdělit vám - ostatním.

Děkuje Miroslav Oliverius

p.f. 2007

OLI-SLOVA, rodový zpravodaj. Napsal a vydal Mgr. Miroslav Oliverius pro nositele příjmení OLIBERIUS / OLIVERIUS, případně pro další zájemce. Malé Kyšice dne 10.12. 2006. Adresa: Malé Kyšice 102, 273 51 UNHOŠŤ, Czech republic. Neprodejné!

